

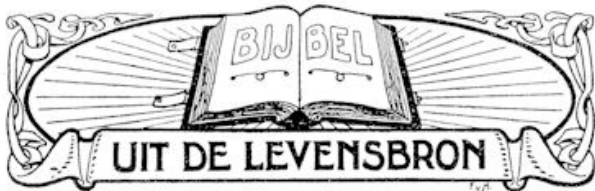
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

HEMELVAART.

En zij aanbaden Hem, en keerden weder naar Jeruzalem met groote blijdschap. Luc. 24 : 51.

Hoe kan er nu in het hart der discipelen blijdschap zijn?

Hadden zij niet veel meer reden om bitter bedroefd te wezen? Wij zijn immers reeds bedroefd, wanneer er een vriend van ons heengaat. En allermintst zij we blijde gestemd, wanneer we, afscheid genomen hebbende, naar huis terugkeeren.

Ook de discipelen hebben wel gevoeld, wat het heengaan van Jezus voor hen beteekende. Als Hij voor hun oogen opvaart naar den hemel, zien ze Hem na, zoolang ze kunnen. En dan is het eerst de engelenstem, die hen wekt uit het smartgevoel, dat hen bij dit afscheid heeft bevangen, als het, ook verwijtend, klinkt: Wat staat gij en ziet op naar den hemel?

De Heiland heeft Zijn jongeren niet ongevoelig gemaakt voor menschenlijke aandoeningen; integendeel. Wie met Jezus in aanraking komt, leert juist fijner en dieper en teerder voelen; ook het gevoel ondergaat door de invloed van den Heiland een zuivering. Het is dus zeer begrijpelijk, dat de discipelen ook scheidenssmart voelen. Maar zij mogen daar niet aan toegeven. Want het heengaan van Jezus moet hen bovenal zijn een oorzaak van groote blijdschap.

Daaraan herinnert de engel hen, als hij hen spreekt van de wederkomst van den Heiland. Want die wederkomst staat niet op zichzelf. Denkend aan die wederkomst gaan de discipelen eerst weer recht voelen, wie Hij is, die heenging. Hij is niet maar alleen een goed vriend, een eerbiedwaardig leeraar, neen, Hij is de Zoon Gods, de Koning der Koningen. En die wederkomst wijst op Zijn Koningsmajesteit, waarmee Hij nu daarboven zal bekleed worden. Zouden Zijn discipelen zich dáárin niet verblijden?

Maar er is meer. De Heiland zelf heeft gezegd, dat de Trooster tot hen zal komen. Hij heeft gezegd, dat Zijn heengaan ten nutte is van Zijn discipelen. Gaat Hij niet heen, de Trooster komt niet. Want Hij zal als de verheerlijkte Middelaar dien Trooster tot hen zenden. Straks, als Hij in den hemel Zijn plaats heeft ingenomen, zendt Hij Zijn Geest. Eerst dán. En daarom moeten de discipelen zich verheugen. Want zij weten, dat dat heengaan van Jezus voorafgaan moet aan de uitstorting van den Geest. De Heiland heeft het hen nog pas geleden gezegd. „En zie, Ik zend de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.”

Naar dat Jeruzalem zijn nu de jongeren, gehoorzamend aan het bevel van den Heiland, op weg. En vandaar nu hun groote blijdschap, die de scheidenssmart terugdringt.

Nu zij Jezus verloren hebben, zullen zij Hem terugontvangen meer dan ooit. Een wolk heeft Hem weggenomen van hun sterfelijk oog, ja, maar met het oog huns geestes zien zij Hem. Hun stoffelijk oor zal Hem niet meer hooren, maar de Trooster komt en die zal hen indachtig maken, alles wat Hij tot

hen gesproken heeft. De Heiland zal niet allen dag meer in hun nabijheid zijn, maar nooit zijn ze nog zóó innig met Hem vereenigd geweest als wanneer Zijn Geest over hen zal uitgestort worden.

Dat weten de discipelen, als ze terugkeeren naar Jeruzalem. Vandaar hun groote blijdschap.

En Jezus, die nu Zijn plaats in den hemel heeft ingenomen, heeft Zijn discipelen niet vergeten. Ook in dien hemel der heerlijkheid is Hij voor hen werkzaam. Hij is hen ten goede daar. Hij bidt voor hen. Hij bereidt hun plaats. Hij, het Hoofd van Zijn duurgekochte gemeente, stuwt zijn kracht door Zijn leden hier op aarde heen. Hij bewaart ze, Hij onderhoudt ze, Hij steunt ze. Hij trekt hun ziel naar boven. De jongeren, op weg naar Jeruzalem, is het, alsof zij de stem van den Heiland nog hooren: „En zie, Ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld.”

* * *

Groote blijdschap. Maar die blijdschap wordt voorafgegaan door de aanbidding van Jezus. Eerst de aanbidding en dan de blijdschap. Wat zal dat een loven en prijzen van den Heere geweest zijn. Nu zijn eigenlijk de jongeren zichzelf vergeten. Nu denken ze niet meer aan de scheiding. Nu denken ze zelfs in de eerste plaats niet aan al datgene, wat hun door en in de hemelvaart van Jezus zal geschonken worden. Nu denken ze aan Jezus zelf, hun Meester en hun Heere. Straks, op den weg naar Jeruzalem, ja, dan zullen er voor die groote blijdschap honderd redenen zijn voor een. Maar de groote, alles-overheerschende reden is die, dat hun Heiland nu de eere ontvangt, die Hem toekomt.

Let er maar op. Later leest ge wel, dat de discipelen volhardende waren in het bidden en smeeken. Dan drijft de nood, de behoefte des harten bovenal, hun heen tot het smeekgebed, en dan is dat bidden ook mee de vrucht van 's Heilands hemelvaart. Maar daarover gaat het thans niet. Dit aanbidden, waarvan hier sprake is, is een loven en prijzen en danken. Een zich verblijden in de eere, waarmee de Koning der eere gehuldigd wordt. Het gaat hier in de allereerste plaats om Jezus zelf en om Jezus alleen.

Die aanbidding nu brengt groote blijdschap mee. Hoe moeten de jongeren zich niet verheugen over de eere van Hem, dien ze zóó liefhebben! Over Zijn opvaren in majesteit? Over Zijn triomf op dood en wereld? Groote blijdschap komt er in hun hart, als ze Hem aanbidden. En dan volgt hun heengaan naar Jeruzalem. Dan herinneren ze zich, wat die Koning der eere nu voor hen is. Wat Hij hun zal schenken. Wat Hij hun toëgezegd heeft. En dan wordt hun blijdschap nog te grooter. Dan gaan

zij straks naar den tempel, lovende en dankende God. En dan, als zij loven en danken en bidden en smeeken, te allen tijde, is dat hun voorbereiding, om de komst van den Heiligen Geest in te wachten.

* * *

O, als het nu Hemelvaart is, is het maar de vraag, of wij ook iets van de blijdschap der discipelen verstaan. En dan is het in de allereerste plaats wel de vraag, of de hemelvaart van Christus voor ons nog wel realiteit heeft.

Wij zullen het feit wel niet betwijfelen, we zullen de historie van de hemelvaart wel aannemen, maar dat is niet voldoende. Eerst moeten wij, zooals we zijn, aan het feit deelkrijgen. En wij moeten weten, dat die hemelvaart betekenis heeft ten opzichte van ons persoonlijk leven. De zegen van die hemelvaart moet ons toevloeien.

Eerst dan wordt ook de blijdschap van die discipelen ons deel. En eerst dan zullen wij het verstaan, dat die hemelvaart ons, ons zelf, verbindt met den hemel en met Jezus. Eerst dan zullen wij het ervaren, dat wij zonder die hemelvaart arm zouden zijn en verloren.

Geen heilsfeit kan uit de rij van de heilsfeiten gemist worden; er zou geen Hemelvaart zijn zonder 'n Paschen en geen Pinksterfeest zonder Hemelvaart. En zoo zouden wij dan ook zonder de hemelvaart van Jezus die groote blijdschap niet kennen, die het deel der discipelen geworden is.

Maar 't allermeest moeten we er ons toch met de discipelen in verblijden dat Jezus nu gehuldigd wordt als de Koning der eere en dat Hij de lof en de prijs ontvangt, die Hij waardig is.

Eerst moet er, zal onze blijdschap volkomen worden, de aanbidding zijn.

Laat ons dat verstaan, opdat ook de hemelvaart van Jezus een kracht worde in ons leven. Zonder die aanbidding geen knielen voor Jezus. Daarzonder geen gehoorzamen aan Jezus. Daarzonder geen blijdschap in Jezus. En daarom ook zingt de Kerk des Heeren het den zanger van ouds na:

Hij, de Vorst der aard,
Is die hulde waard.

K.

Geest der Waarheid, blaas daarhenen,
Dat de nevel samenrol!
Maak heel de aard, door U beschenen,
Van des Heeren kennis vol.

Ten Kate.